

MÉREGTELENÍTŐ
2021.08.szám

KEDVES OLVASÓ!

Köszöntelek a júliusi forró hetek után, remélve és kívánva egy kis enyhülést, felüdülést.

Remélem, hogy jól telt eddig a nyarad, kifújtad magad, megpihentél a mögöttünk lévő covidos, félelmekkel, esetleg betegséggel is próbára tévő karanténos hónapok után.

És bár többféle virológiai jóslatot hallunk, rendületlenül bízunk abban, hogy újabb mutáns vírus nem tud nagy hullámokat kavarni kis hazánkban. Bízunk a védettségünkben, az immunrendszerünkben. Én abban is remélek, hogy az oltást eddig nem igénylők újragondolják a döntésüket, hisz eddig nem hallottam a „csak”-on kívül egyéb alapos indokot a tiltakozásukra.

Visszatekintve: mennyi izgalmat élhettünk meg az elmúlt hónapban az EB során! (És most az Olimpia idején!!!)

Hány örömteli baráti találkozón vehettünk részt, ami korábban olyan természetes, de a jelenben óriási élmény lehetett!

Ki tudja, mit tartogat még számunkra ez a gyönyörű hónap, magyar államiságunk ünnepeivel, rendezvényeivel. Ezek mindig újra meg-elevenítik bennünk a nemzeti múlt nagy eseményeit.

És most már készülhetünk teljes szívvel és nagy izgalommal a hazánkban megrendezésre kerülő szeptemberi Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus lelki élményeire! Tudjuk, milyen jelentősége volt Magyarországon 1938-ban a 34. ilyen jellegű rendezvénynek. Most a pápai jelenléttel megkoronázott 52. Kongresszuson részt vehet, aki csak akar, a számára fontos lelki tartalmakon. Biztosak lehetünk abban, hogy a mi életünkben nem lesz ehhez hasonló súlyú keresztény találkozó.

Így kívánunk további jó egészséget, testi-lelki-szellemi örömeket!

Vörösmarty Mihály: Magyarország címere

Szép vagy, ó hon, bérc, völgy változnak gazdag öledben,
Téridet országos négy folyam árja szegi,
Ám természettől mindez lelketlen ajándék:
Naggyá csak fiaid szent akaratja tehet.

István király ünnepe

/történelmi áttekintés/

István király célja az volt, hogy nyugati műveltségű, független, keresztény államot alapítson. A legfontosabb lépés a magánbirtok intézményének megteremtése volt. Fegyveres harcban végérvényesen birtokába vette az ország területének közel kétharmadát. A többit az egyháznak, a hozzá hűséges nemzetségfőknek és a segítséget nyújtó német lovagoknak adományozta. A birtokokat vármegyékbe szervezte, központjaikba egy-egy várat építve, ahonnan megbízható emberei irányították a vármegye életét.

A kereszténység terjesztését német és olasz hittérítők segítették. Az egyházi szervezet 10 püspökség és az önálló esztergomi érsekség megalapításával jött létre.

István király az új szervezetet és rendet törvényeivel erősítette meg, melyek a magántulajdont, a köznyugalmat, az erkölcsöt védelmezték. Uralkodása idején augusztus 15-én, Nagyboldogasszony napján hívta össze Fehérvárra a királyi tanácsot. Ekkor tartották az un. törvényt napokat. Misztikus egybeesés, hogy István éppen ezen a napon halt meg 1038-ban. Szent László király az ünnepet áttette augusztus 20.-ra, mert 1083-ban e napon avatták szentté I. István relikviáit a fehérvári bazilikában. Ettől kezdve Szent István napján – augusztus 20.-án – az akkori királyi székhelyen, Székesfehérváron, a magyar királyok törvényt napot tartottak, és ott minden eléjük járuló alattvalójuk panaszát meghallgatva, személyesen intézkedtek és bírászkodtak. Évről évre a sokadalom és a király együtt hajtott fejet István király sírja és ereklyetartóban őrzött jobb keze – a Szent Jobb – előtt. Az évszázadok múltán a törvényt nap elvesztette közjogi jelentőségét, a törvényt napi országos gyülekezet helyébe a rendi országgyűlés lépett. A nemzet azonban augusztus 20.-án továbbra is eljárta tiszteletadásra az államalapító király székesfehérvári sírjához.

A történelem során már Nagy Lajos uralkodásától kezdve augusztus 20. egyházi ünnepként maradt a köztudatban. 1686-ban XI. Ince pápa elrendelte, hogy Buda vára töröktől való visszafoglalásának évfordulóján évente emlékezzék meg az egész katolikus világ Szent István ünnepéről - az egyház augusztus 16.-án tartotta az ünnepséget. 1771-ben XIV. Benedek pápa csökkentette az egyházi ünnepek számát, s a Szent István-nap is kimaradt, de Mária Terézia mégis elrendelte a megtartását, sőt, azt nemzeti ünnepként a naptárakba is felvétette. Ezért ünnepelhetjük ma is.

Harsányi Lajos: Vers az Égi asszonyhoz

Most kell elmondanom,
mit eddig még nem mondhattam el én,
de lefutott a legszebb hullócsillag:
már túljutottam életem delén.

Elmondom hát, hogy zordon életemnek
Te voltál mindig élő csillaga,
titok voltál, az egyetlen öröm,
a tiszta szerelem maga.

A szőke méhek már neved dönögték
gyermekkorom kék gyermekablakán,
úgy tündököltél életem felett,
mint jégvert kert felett a hold talán.

Ezüst tükör volt arcod s benne néztem
kis mongol arcomat naponta,
hajadat Isten a roppant Takács
a felkelő nap aranyából fonta.

Az ajkad, áttetsző szőlőszem: piros ékkő
és lábaid alatt arany minden göröngy,
a kisdéd Jézus úgy függ karjaidban,
mint kagylóban a gyöngy.

Sokat szenvedtem én és árva népem
e baljós tájon egy évezred óta,
az életmécsünk azért nem aludt ki,
mert pislá lángját égi kezed óvta.

A francia, a lengyel és a belga
sok nagy bajában lábaidhoz csúszott,
de nem dicsérte senki nevedet úgy, mint
a Bakonyban a celli bucsusok...

Szeret a szél, a tenger és a Montblanc,
szeret a dörgő naprendszer az égen,
de senki nem szeret úgy téged, mint
én és az én kis árva, rongyos népem.

1924-ben írta a költő az alábbi verset. Az akkori történelmi helyzet némileg más volt, mint a mai. De népünk hozzáállása a problémákhoz nagyon hasonló volt a jelenlegihez. Nincs olyan nap, hogy különböző pártok ne próbálnának telefonhívásaikkal rávenni arra, hogy az ő miniszterelnök jelöltjükre szavazzak. Sajnos, nem tenni vágyást, hanem eltenni vágyást látok benne. Eltenni, félre tenni a jelenlegit, s aztán? Jó lenne, ha nem dühödt lerombolást, hanem még jobbra építést, folytatást ígérnének. Ezért ragadott meg az alábbi vers.

Reményik Sándor: Keserű szívvel

Keserű szívvel bizony mondom néktek,
Ti csonka-magyarok:
Az ország szíve, Magyarország szíve
Ma már a Végeken dobog.

Hangos szóval hiába fogadkoztok:
Hogy „soha!” s „mindörökké!”
Az ország szíve, Magyarország szíve
Ott ver, hol Magyarország nincsen többé.

Bennünket összekalapált a bánat, –
Ti atomokra hulltok itten szét.
Egymást farkas-foggal tépítetek,
Nektek nem volt a nagy lecke elég.
Amerre nézek: pártok, újra pártok,

És zászlók, amiket a szenvedély
Már előre a más vérébe mártott.
Keserű szívvel bizony mondom néktek,
Ti csonka-magyarok:
Az ország szíve Magyarország szíve
Nem bennetek dobog.

Nem halljátok, mit üzennek a Végek?
Párttalanul, politikátlanul,
Reménytelenül is mienk – a lélek!
Hangos szóval ne fogadkozzatok:
Hogy „soha!” s „mindörökké!”

Szétporlanak az arany-szólamok
Iszapos durva röggé.
Térjetez magatokba.
És próbáljátok önnön-magatokhoz
És próbáljátok hozzánk méltók lenni...
Azután jertek minket visszavenni. /1924/

Őseinkről...

Ahhoz, hogy megszülethessünk, szükségünk van rájuk:

2 szülő

4 nagyszülő

8 dédszülő

16 ük szülő

32 szép nagyszülők

64 penta nagyszülők

128 nexa-nagyszülők

256 hepta nagyszülők

512 okta nagyszülők

1024 nona nagyszülők

2048 deka nagyszülők

A nagyszülők megszólításának földrajzi elterjedése változhat.

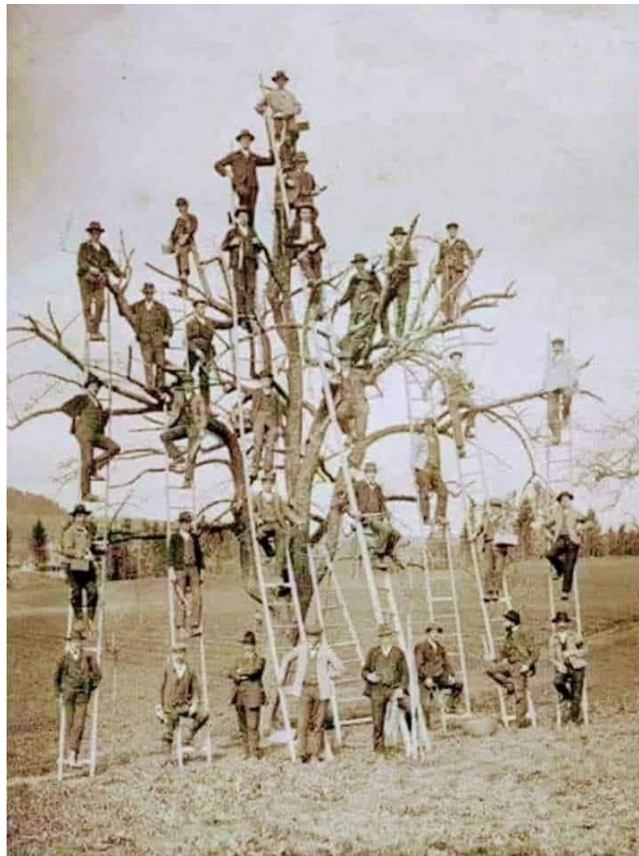
Az elmúlt 11 generáció alatt 4094 őstre van szükség, és mindez körülbelül 300 évvel a születésünk előtt!

Állj meg egy pillanatra és gondolkodj el...

Mennyi sors, jellem, élet nyert és veszített.

Hálát és szeretetet kell éreznünk minden ősrünk iránt, mert mindegyik bennünk van!

(ismeretlen szerző)

Johannes Bobrowski: Gyerekkor

Szerettem
akkor a sárgarigót –
a harangcsengést, odafenn,
föl-le, föl-le,
a lombokon át,
míg az erdőszélen kuporogtunk,
egy ágon piros bogyók
sorakoztak; kis kocsijával
elkocogott az ősz
öreg zsidó.

Délben aztán a sötét
égerfaárnyban álltak az állatok,
dühösen csapkodott a farkuk,
kergették a legyeket.

Aztán megnyílt az ég, s
ömlött zúgva belőle
a zápor; a sötétség után
földíze volt
a csöppjeinek.

Vagy a legények jöttek
a lovakkal a parti csapáson,
nevetve ültek a mélység
fölött a barnán
csillogó hátakon.

A kerítés mögött
dongtak a méhek.
Később, a turján túskebozótján
végigsuhant a félelem
ezüst zizegése.
Egyetlen sövényé mosódott
ajtó, ablak, sötétség.

Majd a párás kis szobában anyó
énekelgetett. A lámpa
zümmögve égett. A férfiak is
megjöttek, vállukon át
visszamordultak a kutyára.

Éjszaka, hosszan hallgatásba ágazó –
elsikló, sorról sorra keserűbben
maradandó idő:
gyerekkor –

szerettem akkor a sárgarigót. /Rónay György fordítása/

Dr. Ungváry Lilla: Mi az a belső látás?

Ha erre a kérdésre megfelelő választ tudnék adni, valószínűleg Nobel díjat kapnék érte. Merthogy az, hogy valójában hogyan látunk, illetve hogyan keletkezik bennünk a fény, hogyan lesz egy elektromágneses hullámból az agyunkban színes, mozgó, térbeli kép, az egy csoda.

Ráadásul az agyunk arra is képes, hogy emlékezetben felidézzen bármilyen képet! És amikor emlékezik egy képre, ugyanazok a területek aktiválódnak, mint amikor nyitott szemmel látja! Hogy lehet ez és mi a jelentősége?

Végtelenül izgalmas kérdések ezek, és engem lenyűgöznek az ezzel kapcsolatos információk. Még gyűjtögetem őket, ezért nem fogok doktori értekezést írni ezen a honlapon ebből a témából, de amit a gyakorlati alkalmazásban megtapasztalok, arról beszámolok.

Azt látom ugyanis, hogy ahhoz, hogy éles képet lássunk, szükséges egy belső kép is, ami szintén éles. Az, hogy ez a kép éles vagy nem, a bennünk élő mélyebb érzéseink, emlékeink "engedélyétől" függ. Vannak ugyanis fájdalmas emlékeink, amelyekre nézni olyan félelmetes és fájdalmas, hogy a személyiségünk minden módon igyekszik elkerülni, elhomályosítani őket.

Mesélek erről egy történetet, hogy érthetőbb legyen, mire gondolok. Járt nálam egy fiatal nő, akinek sok dioptriás szemüvege volt. De minden rövidlátónak van egy olyan távolság, amit még szemüveg nélkül élesen tud látni: ez pedig az, ha elég közel van hozzá az a valami, amit néz. Neki is közel tettem a szeméhez egy egyszerű látástesztet és megmutattam neki, hogy ő is képes élesen látni ebben a távolságban, mégpedig erőlködés nélkül. A célom az volt, hogy rávezessem, milyen az az érzés, amikor a szeme és a látása nem erőlködik. Ám ő ettől az éles képtől elsírta magát: megijesztette az, hogy élesen lát! Ekkor jött rá, hogy ő – bár évek óta abban a hitben él, hogy szeretne élesen látni – valójában egyáltalán nem szeretne! Van benne valami, ami fél meglátni valamit élesen!

És természetesen mindig erősebb szemüvegeket kap, mert mindegyikben csak időlegesen jó a látása. Hisz nem a szemüveg gyógyítja meg az ő lelkét! Sőt! Csak elodázza a megoldást.

Az igazi gyógyulás útja a lélek számára az, ha szembe mer nézni ezzel a félelemmel, meri meglátni azt. Ennek az útja néha rögzös és nehéz, ám ha eléri ezt valaki, az kiteljesedettebb önmagával találkozik, egészen más életet kezd élni, mint korábban. Sok izgalmas könyv, cikk szól olyanokról, akik ezt megtették. Nagyon inspiráló olvasni a beszámolóikat, leírásaikat arról, mennyivel teljesebb énjükkel kerültek kapcsolatba, hogyan nyerték vissza önmagukat. Azt az önmagukat, amelyik ott, az iskolai tábla elhomályosulása körül kezdett el elveszni, elbújni a félelmek, a megfelelési vágy, a fájdalmas érzések elrejtése elől. A látás javítható. Ez a mondat az, amit ha valaki elhisz, akkor elindulhat a javulás felé. Ehhez adok támogatást azzal, hogy közzéteszek inspiráló történeteket olyanokról, akiknek az orvosok által lehetetlennek tartott állapotokból javult meg a látásuk. (például Anna Bambridge történetét). Látni a világot azonos azzal, ahogyan önmagunkat

látjuk. Nincs más, csak az EGYSEG és ez a látásunkban is megnyilvánul. Külső világ=belső világ. Ezt tükrözi a látásunk is.

(Dr. Ungváry Lilla szemész, látástréner)

Nagyon megragadott a fenti írás, a doktornő által közölt jó néhány történet a facebookon, mivel évek óta foglalkoztat egy regény, melyet egy vak ember írt.

Meséltem már évekkel korábban, (2007-ben) egy csodálatos könyvélményemről. Jacques Lusseyran írta, aki a II. világháborúban 17 évesen a francia ellenállási mozgalom vezetőjeként megjárta a Buchenwald-i haláltábor, 8 éves korában egy balesetben vakult meg. „**És lőn újra Világosság**” c. könyvében hihetetlenül gyönyörű módon ismertet meg bennünket azzal, hogy az élet teljes lehet testi fogyatékossgal élő emberek esetében is.

Érdekfeszítő és rendkívül hasznos lehet megismerkedni az élethez való hozzáállásnak ezzel a különlegesen szép módjával:

„...Mindennap hálát adok az égnek, hogy gyerekkoromban, nem egészen 8 évesen vakultam meg... Egy nyolcéves emberkének még nincsenek szokásai, sem szellemiek, sem testiek. Még korlátlanul hajlékony... kész arra, hogy úgy fogadja az életet, amilyen, és igent mondjon rá. Ebből az igenből azután egészen nagy csodák nőhetnek ki... Hogy hálát adok, arra van más, nem külső indokom is. A felnőttek gyakran elfelejtik, hogy a gyerekek sohasem láznak a körülmények ellen, ha csak a felnőttek... erre nem biztatják őket. Egy kisgyerek számára egy helyzet mindig adott, és azt érzi a legjobbnak. Nem ismer keserűséget és dühöt. Azt érezheti, ha a felnőttek igazságtalanul bánnak vele, de maguk az események számára Istentől származó jelek....

Vakságom kezdetétől soha nem voltam boldogtalan. A bátorságot is, amit a felnőttek olyan nagy érdemnek tartanak, a gyermek másképpen látja: számára a bátorság a legtermészetesebb dolog a világon, amivel élni kell, mégpedig az élet minden percében. Egy gyerek nem gondol a jövőre, így védve van megannyi oktondiságtól és majd minden nyugtalanságtól. A dolgok áramára bízza magát, mely minden pillanatban örömet ad számára.

...Azt mondták: vaknak lenni azt jelenti: nem látni. De hogyan hittem volna nekik, amikor **én láttam**? Nem azonnal, ezt meg kell vallanom. Kezdetben még a szememet akartam használni, abba az irányba néztem, ahová a baleset előtt is, de onnét csak fájdalom érkezett, egyfajta üresség. Azt hiszem, onnan áradt szét az, amit a felnőttek *kétségbeesésnek* neveztek.

...Egy napon észrevettem, hogy egész egyszerűen rosszul nézek. Túlságosan a távolba néztem, és főként túlontúl a dolgok felületére figyeltem. Aztán egy ösztön /de inkább egy kéznek mondanám, mely rám simult/ irányváltásra készített. Kezdtém közélről nézni, de nem a dolgokhoz mentem közelebb, hanem *saját magamhoz*. **Mostantól a bensőmre figyeltem.** Abbahagytam a nap utáni sóvárgást, ekkor ismét megpillantottam, ott fénylett a fejemben, a nyakamban, békésen és hűségesen. Érintetlenül

őrizte lángját, melegsége megérintette homlokomat. Felismertem, és hirtelen mulatságosnak találtam, hogy máshol kerestem, miközben belül várakozott. Ott volt, de nem egyedül. A házak és apró lakóik követték. Az Eiffel tornyot is újra láttam, a Szajna vizének csillogását, a játékaimat... Minden ott volt, nem tudom, honnan bukkant elő. Senki nem beszélt nekem erről a találkozásról, melybe hirtelen belecsöppentem. Elragadtatást éreztem. Éreztem Isten jóságát, és hogy az Ő parancsára soha semmi nem hagy el bennünket. A világ újra összeállt, benépesült. Úgy láttam, hogy egy helyről, mely ugyanúgy lehetett kint, mint bent, sugárzás árad ki, pontosabban: egy fényt láttam – a világosságot. Kimondhatatlan megkönnyebbülést éreztem, olyan örömet, hogy nevetnem kellett. Hála áradt szét bennem, mint amikor egy ima meghallgatásra talál. Ugyanabban a pillanatban fedeztem fel az örömet, melyet a világosság keltett, s elmondhatom, hogy **a világosság és az öröm azóta sem különült el egymástól: együtt birtokoltam vagy veszítettem el őket...** A fény rajtam csak keresztülhaladt, mint egy átjárón, mint egy előszobán. **A látó szem bennem volt.**

Ennek ellenére voltak helyzetek, mikor a fény alábbhagyott, és majdnem eltűnt. Ez akkor történt, amikor *féltem*. Amikor ahelyett, hogy engedtem volna a bizalmat szétáradni bensőmben, a falakra gondoltam, a félig nyitott ajtókra, a zárban lévő kulcsokra, ha azt mondtam magamnak, hogy minden dolog ellenséges, és minden a vesztemet akarja, akkor biztosan neki mentem valaminek, vagy megsérültem. Egyetlen módja, hogy közlekedni tudjak, az volt, hogy mindezekre ne gondoljak. Ekkor mintha valaki vezetett volna, a denevérek biztonságával mentem el minden akadály mellett. Amit szemem eltávolításával nem lehetett elérni, azt sikerült a félelemmel: *a félelem megvakított*. Ugyanígy hatása volt a dühnek és a türelmetlenségnek: ezek mindent összezavartak... mihelyt *dühös lettem*, a dolgok összekavarodtak, felborultak, én meg minden mozdulattal *nekiütköztem valaminek*. Ettől óvatos lettem. Amikor pajtásaimmal játszottam és mindenáron nyerni akartam, akkor egy csapásra semmit sem láttam. Szó szerint köd vett körül. Legrosszabb következményekkel az járt, *ha rosszindulatú* voltam... szinte teljesen *eltűnt a világosság*, gúzsba kötve, félreállítva éreztem magam. Szörnyű sötétbe kerültem, és tehetetlenné váltam. De ha boldog voltam, ha az emberekhez bizalommal közeledtem, világosság volt a jutalmam. Mi szükségem lett volna erkölcsi prédikációra nekem, aki ilyen szerkezettel voltam felszerelve, mely pirosat és zöldet jelzett? **Csak e jelzésekre kellett figyelnem, ezek tanítottak élni.**"

"Az agyunk által a látáshoz felhasznált információnak csupán a 10 %-a érkezik a szemünkből. A többi agyunk más részeiből jön."

(Beau Lotto: Láss csodát)

A vakok írását egy 5 éves francia fiú, Louis Braille fejlesztette ki. Braille 3 éves korában vakult meg, miközben apja szerszámaival játszott, és az egyik kiszúrta a szemét.

Berényi Mihály: Hajnal a Borostyán-sziklán

Láttad-e már, milyen gyönyörű a hajnal

Zebegényben, ott fent a Borostyán-sziklán?

Ültél lógó lábbal a szikla legszélén?
Mindössze csak egyszer? Kár, hogy olyan ritkán!

De ha láttad már a mesék birodalmát,
gyere velem újból, másodszorra még szebb!

Sokszor megcsodáltam, s nem tudom megunni.

Minden részletére kéjesen emlékszem

Még éjszaka kelj föl, félhomályban megyünk,
mikor a Hold megáll Pilismarót felett.
Találkozzunk pontban háromkor minálunk!

Rövid lesz az éjjel. Aztán el ne feledd!

Én már most is látom, úgy megyek aludni.

Elöttem a hajnal, mint álomszép festmény.

Telihold ragyog rám, de hiszen ez pompás:

a sötét erdőben az utunkon lesz fény.

Rába György: Szikrafény

A kinti és a benti fények
kigyúlnak elenyésznek
kerékforgás a külső a mutatvány
a belső kísérlet
tévelygésem csiholója
a földteke köszörűse
mire jutottam
ahogy szikrájuk lobbant
tudtam-e üzeni
akár csak egy sziporka
fényt a kaptatóra

Fekete István: Kísértés

Nem volt szép, de hamvasan tiszta volt, mint a gyümölcs ősz táján. Amikor megszólalt, hangja búgott, muzsikált és marokra fogta a fiú lelkét.

Egy hét múlva jegyesek voltak. Persze titokban. Nem kellett volna titkolniuk, de így kedvesebb volt. Vékony karikát hordtak ujjukon, melyre kis szív volt forrasztva. Boldogok voltak?

Az öreg kastélyban nem jár senki, ők mégis bújnak valaki előtt, aki ellesné titkukat, pedig az öreg cselédek mosolygó szemmel néznek össze a hátuk mögött és elnyútt szakácskönyveket böngésznek, hogy kitegyenek magukért a lakodalomra.

– Szólni kellene, Édes – mondta egy délután a fiú, amikor már ősz volt, szél sírt a sáros utakon és nehezen indult üres otthonába. – Holnap beszéllek Apával és karácsonkor hazaviszlek.

– Még csak egy kicsit, csak egy hetet várjunk... Olyan jó így, így félni... titkolódnia... – suttogta a lány, és a fiú elolvadt a karjaiban akaratával együtt, mint a hó, amely fölött tüzet gyújtanak.

Múlt az idő. A lány néha a városba ment, ismerősöket szerzett és doromboló hangja ott sem hullt soha a földre, mert visszhangozva járt a férfiszívek között.

Az öreg kastélyban lassan csak vendég lett a régi csend.

A fiú tétován járt a frakkok és estélyi ruhák között és másnap azt mondta: – Mire várunk? Beszélnem kell most már... és megmondani...

– Csak egy-két nap még – csitította a lány –, holnapután este még vendégeink lesznek. Aztán úgyis a Tied vagyok, örökre – és átkarolta a fiút, akinek akaratát szárnyaira vette az édes hang és elrepült vele.

Az estély fényes volt. A lányt egy Többágú Korona vezette az asztalhoz és egész este vele táncolt. A fiú alig látta. Minden csepp vére tiltakozott a mellőzés ellen, de az orgonáló hang búgva járta a szobákat és elernyesztett minden akaratot.

Amikor hajnal felé kiürült a ház, az apa kezébe vette lánya hamvas arcát:

– Mit akarsz, kislányom? Nekem nem telik ennyi fényre... A fiú becsületes, jó módú, szeret... mit akarsz?

– Nem tudom – szólt álmodozva. – Apa kérlek, várj még két napot.

A második nap délutánján megjelent a Név négyes fogaton egy másik úrral, zsebében kis ékszerdobozzal. Az apa kitüntetés érezte magát... És a lány zengő hangján igent mondott.

A fiú alig késett egy órát.

Az apa szomorúan nézett a fiúra:

– Édes fiam... természetesen... kitüntetés... de nekem csak egy lányom van s az már menyasszony...

Ősz volt akkor, szeles esős, a fiú kalap nélkül ért haza, gyalog, pedig kocsija ott várakozott. A többire már csak homályosan emlékszik. Valami végtelen szomjúságra, forróságra, gyötrődésre, susogó hangokra, és egyszer, mintha

illatos olaj szagát érezte volna, amely jól esett, mert a borogatások párája után tiszta volt és kívánatos, mint maga az élet.

Amikor először látásra nyíltak szemei, békés, nagy csend vette körül. Fehérre meszelt falak, az ágy lábánál kámzsás barát, mosolygó arcú, ősz hajú.

Mondani akart valamit, de a barát kedvesen szájára tette ujját.

– Még nem szabad... majd én... Nagyon beteg voltál és bizony nem a mi tudományunk vezetett vissza az életbe...

A kis szoba mind világosabb, mind fehérebb lett, ahogy múltak a napok. Páter Flórián vezette ki először a tornácra is, de akkor már tavasz volt. A kopott lépcsők előtt jácintok nyíltak és mámorosan dongtak rajtuk a méhek. Sugaras fénykévék hulltak az udvarra és fehér galambok szálltak a levegőben.

A fiú elnézett a házak felett, melyek barna füstöt hánytak. És azt mondta Páter Flóriánnak:

– Szeretnék nálatok maradni... veletek élni... Másnap húsvét szombatja volt, amikor a csengők gyermekszava végig öntözi az utcákat, gyertyák lobognak az ablakokban, a lányok imakönyvéből kihullnak a tavalyi virágok és újak kerülnek a helyükbe.

A harangok zengő szívvel vitték a feltámadást kongásukban a tavaszi vizek partjára, ahol sárgult már a gólyahír és bársonyos barkát nyílt a füzek gyöngéje.

A fiú messziről nézte a csillogó baldachint, melyet mintha láthatatlan erő tartott volna a tömeg feje felett, és befordult szobájába, ahol halk ünnep árnyak jártak.

Nemsokára kámzsát kapott. Új cellát, mely még hidegebb, tisztább és egyszerűbb volt, mint a betegszoba, és soha nem érzett békesség zsongott körülötte.

Rábízták, hogy írja meg a Rend történetét. Boldogan fogott munkához.

Járt az idő, járt és kitárultak előtte porlepte, messze századok. A nagy könyvekben felálltak a ragyogó iniciálék és kardot rántottak rég elporladt vitéz papok, vagy édes odaadással meghaltak hazájukért.

A városba ritkán ment. Félénken járt a fal mellett, és az asszonyok utána néztek. Arca olyan maradt, mint az öreg csont. Valami bágyadt mosoly volt rajta és minden mozdulatát körülvette a cellák hűvös tisztasága. Fiatal volt, de haja már őszbe fordult. És fogytak a bőrbeformált öreg könyvek is. Egy fontos, régi kódex hiányzott csak, melyet tulajdonosa nem adott ki, de megengedte, hogy a tudós könyvtárában tanulmányozza.

Kocsira ült hát és elment a vidéki kastélyba, melynek tulajdonosa egy özvegy báróné volt, kinek olyan lágy volt a hangja, hogy a férfiak mérföldekről is meghallották és eljöttek a szívüket megfürdetni benne.

Ismerős vidéken járt a kocsis. A barát szemei néha kinyíltak, de aztán elhamvadt bennük a felismerés tüze és a kódexre gondolt.

Ismerős volt az inas is, régi szolga. Nem kellett kérdezni semmit, tudta az utat...

Ismerős a szoba, a könyvtár, melyben tompa csend volt, csak az öreg könyvek sóhajtottak néha és szű percegett valahol a fában.

Reggel munkához látott. Besütött a nap az ablakon, kitárult az alvó kódex és százados hallgatás után beszélt, beszélt. Vér cseppent a piros nagybetűkből és újra éltek, rohantak elmúlt idők.

A barát szeme tágra nyílt, a csendben elmúlt századok jártak körülötte.

Ekkor szétnyíltak az ajtó nehéz függönyei és halkan bejött az özvegy, aki már nem volt olyan hamvas, mint a gyümölcs ősz táján és nem is volt olyan szép, de a hangja lágyan zengett még akkor is, mint a mesterhegedű, amelyekből csak néhány van a világon.

Lábujjhegyen ment a barátához, rámosolygott és karjára tette kezét. A barát felkelt, megérintette a felé nyújtott kis kezét, mosolygott kissé előre hajolva és leült, mikor az asszony helyet mutatott.

– Báróné – kezdte, de az asszony tiltón emelte fel kezét.

– Hadd beszéljen először a bűnös. Gyónni akarok... Tudom, ó, ne is mondja, tudom mit tettem. Álmatlan éjszakák rémes víziói kergettek és megbántam, Istenem, de megbántam! Sírtam és átkoztam magam...

Az özvegy legszebb hangját vette elő. Azt a bűgöt, álmosan zengőt, melytől őrjöngtek a férfiak, és amely úgy szállt szét a szobában, mint amikor szerelmes májusban vadgalamb sír az erdők mélyén.

A barát kissé furcsán, félszegen, előre hajolva, szelíden mosolygott.

– Báróné... – kezdte.

– Nem. Ne szólítson így. Magának joga van másként szólítani... Szidjon! Szidjon! Vezekelni akarok... – és közelebb húzódott, hogy a kis térdek már oda húzódtak a durva szőrcsuhához.

Kezét már otthagya a barát karján, aki még jobban előre hajolt és bánatosan mosolyogva nézte a kedves száját, melyből a drága hangok kibuggyantak. Az özvegy már szinte az arcába lehelte:

– Az elmúlt évek, az elmulasztott örömök helyett keserűség, önvád, könny, szomorúság, vágy, szította bennem az érzést, melyet csak egyszer hagytam cserben, álnok módon, de amely mindig kinyílt a szívemben és virágzott... és virágzott... és virágzik még ma is...

Elszálltak az orgonáló zengő hangok. Az özvegynek könnyek szöktek szemébe és érezte, hogy nincs férfi a világon, aki az asszonyi hang ilyen felséges muzsikájának ellenálljon.

– Báróné! Könyörgöm – jutott végre szóhoz a barát zavartan és szomorúan mosolyogva, és kis papírlapot tett az asztalra, mellé írót –, alázattal kérem... csak pár szóval... csak pár szóval leírni, mert én a betegségem óta... teljesen... süket vagyok.

Tóth Bálint: Augusztusi este

A rózsza lábujjhegyre áll,
tárt pillákkal nézi a holdat.
Alszik fészken a jégmadár,
fenyőn fekete rigók szólnak,

s egyenként elhallgatnak ők is,
elszunnyadnak a tág mezők is,
hangolnak tücskök, pengetik,
felcsap a fülemüle-trilla,

s egy tündér csillagkönyeit
az ég kék kötényébe sírja.

Kányádi Sándor: Álom

Furcsát álmodtam az éjjel:
két csikót fogtam kötéllel,
két gyönyörű pejcsikót.

Szárközépig érő fűven
nyargalásztam velük, mígnem
egyik csikó elfutott.

És a másik, akin ültem,
azon nyomban, mint egy isten
olyan lánnyá változott.

De otthagytam – most sem értem –,
és kergettem egész éjjel
azt, amelyik elfutott.

Weöres Sándor: Álmodozás

Szántottam, szántottam hét tüzes sárkánnyal,
hej, végig bevettem csupa gyöngyvirággal.
Szántottam, szántottam, szép gyémánt ekével,
hej, végig bevettem sűrű könnyeimmel.

Száz nyíló rózsáról az erdőn álmodtam,
hej, többet nem aludtam, félig ébren voltam,
hajnalban fölkeltem, kakukkszót számoltam,
hej, visznek esküvőre kedves galambommal.

Csillag Ádám (Balázs Béla díjas dokumentumfilm rendező) **írása** (forrás: facebook)

Leéltem egy életet béna kézzel, egy olyan vírusos betegségtől, ami ellen, mikor megfertőződtem, a világban már két éve volt oltás. 1957 nyarán kapott el a gyermekbénulás, ami ellen Amerikában és természetesen nyugaton már 1955-től létezett a Salk oltás.

1957 nyarán több ezer magyar gyerek bénult meg velem együtt, sokan megfulladtak, sokan egy préselő-pumpáló hengerbe zárva éltek le az életüket, a szerencsésebbek, csak járni nem tudtak, sínekbe zárt lábaikat dobálva húzták-vonták magukat szaladgáló kortársaik után, vagy kerekesszékhez láncolva élnek azóta is. Amikor szovjet közvetítéssel megérkezett a Sabin oltás, az addig rendszeres járványoknak egyik pillanatról a másikra vége szakadt.

Én a legszerencsésebb kevesek közé tartoztam, nem kellett szegregáltan felnőnem, egészséges gyerekekkel jártam iskolába, mindössze egy évet töltöttem egy zárt gyermekbénulás központban, ahonnan anyám kivett az év végén. Csak vízilabdázó nem lehettem, mint az apám volt, jégkorongozó sem, mint a mostohaapám, amikor mindenki gitárt vett a kezébe a hatvanas években, én csak egy szájharmonikával próbálkozhattam. Még jó, hogy tudtam énekelni, de le kellett küzdenem a szorongásomat, mit fognak szólni a srácok, ha engem látnak a színpadon, nem teljesen megszokott mozgásommal, nem beszélve azokról a pillanatokról, mikor a lány, akit felkértem, az első tánc után faképnél hagyott parketten. Színész is szívesen lettem, volna, de az eszembe se juthatott.

Minderről mit se tudnék, ki tudja milyen utat jártam volna be, ha 1956-ban, vagy 57 tavaszán két éves kisfiúként kaptam volna két szúrást a karomba? Úgyhogy hihetetlen felháborodás feszít, amikor a sok ostoba szöveget hallom, hogy a vakcina micsoda veszélyekkel jár.

1994-ben, egy évvel Sabin halála után tudtam meg, hogy akkor még évente átlagosan félmillió gyerekre várt hasonló sors, mint amit mi Heine-Medinesek, a világban máshol poliosok megéltünk.

Filmet forgattam vagy tíz országban, négy kontinensen arról a világméretű programról, aminek 2000-ig kellett volna visszaszorítania, sőt kiirtania az élő a polio vírust a világon. Ez sok háborúzó nép és törzs miatt nem sikerült, de ott tartunk, hogy a világ szinte teljes egésze ma már mentes a gyermekbénulástól, évente csupán néhány száz, és nem sokszázezer gyerek bénul meg egy életre a világon. Mindezt kizárólag két vakcinának, a Salk és a Sabin oltásnak köszönhetően.

Ha 1960 után születted Magyarországon, tudd meg, ezeknek az oltásoknak köszönheted, hogy a polio vírustól nem bénultál meg, vagy a gyerekeid egészségesek és nem kellett nyaranta bezárnod őket, hogy ne bénán éljenek le egy életet!

Két filmem linkje az első magyar, a második angol nyelvű
Gyermekbénulás 1-3 rész <https://vimeo.com/16249772>

Rónay György: Leltár

A virágokat és a madarakat is,
s ahogy zizeg a nád, ahogy csobban a víz;
de legjobban talán mégiscsak ezt szerettem:
a csöndet körülöttem s a kék eget felettem

Kafka Margit: Fényben

Tudom, hogy a tavasz nem tart örökké,
Hogy elmúlnak mind a derűs napok,
Hogy a dal, hogy a tavasz idehagynak,
És ősz fejemmel magam maradok.

Zörgő avarban, ködös alkonyattal,
A darvak búcsúzása idején
Ráérek majd jövők titkát keresni,
S borongva sírni emlékek ködén.

De ki töpreng édes tavaszi reggel
Fagyos pusztákon, hulló levelen, -
Mikor csillámos, szőke napsugárral
Végigragyogja útját a jelen...

Szabó Lőrinc: Tóparton

Rigós erdőben bujdosó nap,
itt a tó, fekszem csöndesen,
a part ring, mintha vinne csónak,
a kék vizet nézegetem,

és most közelről még a fű is,
bármily kicsi és egyszerű is,
éppoly gyönyörű, mint a tónak
vizéből visszakacagó nap.

Kiáltó hang

Kocsis Fülöp érsek metropolita gondolatai, beszéde az Ádám és Éva misszió által szervezett Kiáltó Hang rendezvényen:

„Isten mindenkit szeret. A Mindenható tudja, hogy mit miért enged meg. Néha jó, néha kevésbé jónak tűnő dolgokkal ajándékoz meg minket. De ahogy Jób mondja, ha a jót elfogadjuk tőle, miért ne fogadnánk el a rosszat is.

Most úgy érezzük, nagyon sok rossz gyűlik körénk. Ahogy a zsoltáros is mondja: „A pogányok mind körülvettek engem, (...) Köröskörül bekerítettek engem, (...) Körülvettek engem, mint méhek a mézet, lánggra gyúltak, mint a tűz a bozótban, (...) Lökdöstek és megráztak, hogy elessem...” Igen, ilyesmit érez ma az egyszerűen, józanul, tisztán gondolkodó ember.

Eszünkbe juthat még Remete Szent Antal atya figyelmeztetése a 4. századból: *„Eljön az idő, amikor az egész világ megbolondul. S aki nem bolondult meg, arra azt mondják majd, te bolond vagy.”* Nemcsak megbolondult ez a világ, hanem ahogy az egyiptomi remete is megjósolta, el is várja, hogy mindenki kövesse a bolondériáját.

Persze vagyunk még jó páran, sőt óriási többségben vagyunk, akik megingathatatlan meggyőződéssel valljuk a sok ezer éves igazságot, hogy a férfi férfi, a nő nő, és ketten egy párt alkotnak, s ha szerelemben egy életre elkötelezték egymásnak magukat, akkor Isten – ha mint Teremtő ezt jónak látja – gyermekekkel áldja meg őket.

Így olvassuk ezt a Bibliában: „Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy testté lesznek.” Óriási többségben vagyunk tehát, akik ma is követjük ezt az axiómát. Mégis kénytelenek vagyunk a szavunkat fölemelve újra és újra kimondani ezt a természetes igazságot. Mert olyan mértéket öltött a bolondéria, hogy ebben a harsogó zűrzavarban egyre halkabbnak tűnik a józan szó.

De nem kiabálunk, nem ordítunk, a decibelek ringjébe nem szállunk be, mert ebben a nemtelen birkózásban kétségtelenül alulmaradnánk. Bízva a szó igazságának erejében tehát halkán bár, de határozottan fölemeljük a szavunkat: El a kezekkel a gyermekeinktől!

A nem-váltást készítő, nemében elbizonytalanító, férfiúi és női mivoltában torzulásra készítő jelenségeket a szeretet pajzsával tartjuk távol a gyermekeinktől. Nem támadunk senkire, nem bántunk senkit sem, nem is ítélünk el az égvilágon senkit, ez nem a mi dolgunk. Rábízzuk a Teremtőre, hogy mit enged meg másoknak. Ő azonban ránk bízta a gyermekeinket, az ifjúságot, a jövő nemzedéket. Hogy kiegyensúlyozott, boldog, biztonságos életet építsünk nekik. Ezért kell fölemelnünk a szeretet óvó pajzsát, hogy a bolondéria minél kevésbé érje el őket, minél kevésbé legyen képes formálni gondolkodásukat, befolyásolni érzelmeiket.

A bolondság már az ajtóban van, az utcánkon hömpölyög. Nem csoda, hogy be kell zárni a józan családok ajtajait. Elzárkózunk tehát attól, ami a Biblia tanításával és a józan, természetes gondolkodással ellentétes. Elzárkózunk,

de nem bezárkózunk. Nem félünk. Ha éppen ezt akarnák elérni, hát ebben sem hagyjuk magunkat. Nem támadunk, de nem is félünk. Vagyunk, örülünk az életnek, s a boldog élet örömét adjuk tovább gyermekeinknek.

Az idézett 117. zsoltár minden egyes sorához megerősítő vigasztalást is

kapunk: *„A pogányok mind körülvettek engem,
de az Úr nevében visszavertem őket.
Köröskörül bekerítettek engem,
de az Úr nevében visszavertem őket...”*

Mai fölszólalásom legfőbb üzenete ez: bár van kitől félni, de nincs mitől félni. A torzult világ támad ránk, de mi álljunk ki bátran a természetes igazság mellett! Otthonainkban, iskoláinkban, munkahelyünkön, szórakozóhelyeken és az Országházban is, mindenütt éljük és valljuk az Istentől kapott kiegyensúlyozott, boldog életet. „Bár zord a harc...”, s talán lesznek sebesültek, de ez a csata már eldőlt.

Szent Pállal együtt kiáltom: „A győzelem elnyelte a halált. Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?”

A halál kultúrája csak ideig-óráig tombol, csak részlegesen rombol. Az elfogadó szeretet sokkal hatalmasabb nála.

Ezzel a szeretettel védjük, erősítjük, tápláljuk gyermekeinket, ezzel a szeretettel építjük a jövőt.

Ez nem Babel tornyának építése lesz, mert nem magunknak akarunk nevet szerezni. Hiszünk a szeretet kultúrájában. Az Isten országának ebbe az építésébe minden embertársunkat szeretettel hívjuk. Hiszen, mint az elején is mondtam, Isten mindenkit szeret.

!!!

Márai Sándor: Ajándék

És mégis, ma is, így is,
örökké mennyit ad az élet!
Csendesen adja, két kézzel,
a reggelt és a délutánt,
az alkonyt és a csillagokat,
a fák füledt illatát,
a folyó zöld hullámát,

egy emberi szempár visszfényét,
a magányt és a lármát!
Mennyit ad, milyen gazdag vagyok,
minden napszakban,
minden pillanatban!
Ajándék ez, csodálatos ajándék.
A földig hajolok,
úgy köszönöm meg.

A négyféle tiszteletről

1. Az első tisztelet, amit egy gyereknek meg kell tanulnia, fölfelé irányul. Az a gyerek, aki egy családban nem tanulja meg tisztelni azt, ami fölötte van, elkényeztetett, elviselhetetlen, lehetetlen alakká válik. Ugyanis a fölöttünk lévő dolgok és személyek tiszteletéből adódik, hogy nem nézünk le másokat. Egyébként is rettenetes látni, hogy gyerekek úgy viselkednek a családban, mintha ők születték volna az univerzumot. Ez nemcsak abszurd, de ártalmas is a gyerekre nézve.
2. Aztán meg kell tanulni a tiszteletet lefelé is, így a gyerek előbb-utóbb már nem leli örömét például abban, hogy a legyeket agyoncsapja. Meg kell tanulnia gondoskodni, törődni, különben úgy nő föl, hogy mindenkit, aki nála gyöngébb, kihasználhatónak, kifoszthatónak, kisemmizhetőnek lát.
3. Amikor eléri a serdülőkort, meg kell tanulnia tisztelni mindazokat is, akik mellette vannak: a kortársait, csapattársait, barátait, szerelmét.
4. Ezután jön csak az, amit legutoljára tanulunk meg úgy igazán és mélyen: tisztelni önmagunkat. Nehezen tiszteli saját magát, aki nem tanulta meg tisztelni azt, aki fölötte, alatta és mellette van. (J. W. Goethe)

/Hogya István fotója/

Albinizmus vagy pigmenthiány

A pigmenthiány bármilyen vadállatnál előfordulhat. Ez lehet egész testre kiterjedő albinizmus, ilyenkor a szem piros, az emlősöknél az orr előtti szőrtelen terület rózsaszín, a flavizmus esetében egyes szaruképletek vagy a szivárványhártya lehet barna.

A természetben a normálistól eltérő fehér színezet hátrányt jelent. Egyrészt fényérzékenységet okoz, másrészt – a természetes védőszín hiányában – az állat nem tud elrejtőzni, így nagyobb eséllyel lesz ragadozók zsákmánya.

A hiedelem szerint azzal, aki kilő egy fehér vadat, rövid időn belül nagy baj történik.

Ötletek kirándulóknak...

A Soproni-parkerdő Muck Endre erdőgondnokról elnevezett magaslatán **új látogatóközpont** várja a helyi és a messzebről érkező túrázni vágyókat.

Az 550 négyzetméteres épületegyüttesben a kisiskolások és a kisgyermekes családok számára is élményt nyújtó interaktív kiállítótér épült, és a soproni erdő állatvilágát is testközelből ismerhetjük meg egy impozáns, a látogatóközpontból induló fahídon átsétálva.

Különleges kővilág meseszép erdőkkel a Bükk lábánál

Cserépfalu minimum két ok miatt is remek túracélpont. A településhez közeli kaptárkövek már önmagukban is megérik az egynapos kiruccanást, ám a falutól északra nyílik a Bükk egyik legszebb szurdoka, a Hór-patak völgye. A Suba-lyuk és a község érdekes formájú kilátója pedig hab a tortán az innen induló, a környéket átszelő, változatos terepen vezető turistaösvények között. Érdeemes felkeresni a falu közelében megbúvó Suba-lyukat, ahol egy elszánt amatőr régész az országban először bukkant a neandervölgyi ember csontmaradványaira....

Szó szerint az ország peremén: Somoskői vár

Somoskő még Magyarországon, ám vára már Szlovákiában van. Szerencsére a schengeni egyezmény életbe lépése óta a vár magyar oldalról is szabadon látogatható. Az 526 méter magas vulkáni csúcson található somoskői várhoz Magyarországról sétálhatunk fel, de a formás, bár nem túl terebélyes erődítmény bejárata már szlovák területen fekszik. Mielőtt felkaptatnánk a rövid, meredek emelkedőn a várhoz, érdemes szétnézni a magyar oldalon, a vár tövében ugyanis más látványosságokra is bukkanhatunk.

Találunk itt Petőfi-kunyhót, amely a költő 1845. június 12-én tett somoskői látogatásának állít emléket. A legenda szerint a településen járva ebben a kis házikóban szállt meg.

A kunyhó közelében egy fa makettkiállítás is látható a környékbeli várakról, ahol többek között a füleki és a salgói vár kicsinyített mását is megnézhetjük a somoskői mellett.

HUMOR

....arról, ami nincs

Mr. Smith egy borzasztó munkahelyi balesetet szenvedett, amiben sajnós elvesztette mindkét fülét. Ezután cége nem tudta már tovább foglalkoztatni és egy busás pénzüsszeggel távozott tőlük.

Egy napon Mr. Smith elhatározta, hogy pénzét egy kicsi, de jól fejlődő cégbe fekteti. Néhány hét üzletelés után aztán alá is írták a szerződést. Ekkor döbbsent rá, hogy igazából nem is ért az efféle üzletek irányításához. Hirdetést adott fel, amire rögtön három reménykeltő jelentkező is akadt.

Első napon megérkezett az első jelentkező. A fickó fantasztikus volt, minden szükséges feltételnek megfelelt. Az interjú végén Mr. Smith megkérdezte:

- És nem vett észre valami furcsát rajtam?

- Dehogynem, nem tudtam nem észrevenni, hogy nincs füle.

Mr. Smith rendkívül mérges lett, hiúságában sértve elzavarta a jelentkezőt. Másnap egy hölgy érkezett, aki, ha lehet, még többet tudott az előzőnél. Végül feltette neki ugyanazt a kérdést, mint a férfinek:

- És nem vett észre valami furcsát rajtam?

- Nos, önnek nincs füle.

Mr. Smith hiú felháborodásában ezt a jelentkezőt is ugyanúgy kirúgta.

Harmadnap egy nagyon fiatal férfi érkezett, aki mindnyájuk közül a legtehetségesebbnek tűnt. Éppen most végzett az egyetemen, nagyon okos és ambiciózus volt. Mr. Smith egyre izgatottabbá vált, úgy vélte, megtalálta az igazit. Végül feltette a sorsdöntő kérdést:

- Beszélgetésünk alatt nem vett észre valami furcsát rajtam?

- Dehogynem, ön kontaktlencsét visel.

Mr. Smith megdöbbsenten nézett és megkönnyebbülten kérdezte:- És erre hogy jött rá?

Erre a fiatal jelentkező hatalmas, hisztérikus röhögésben tört ki, majd leesett a székről, közben fogta a hasát :- Hát nehéz is lenne szemüveget viselnie, hiszen még egy nyiszlett füle sincs!!!

Bosszú

Az őrszobán az ügyeletes altiszt elé vezet a közlekedési rendőr egy hölgyet, akit szabálytalan vezetés miatt kísért be. Az altiszt megkezdi a kihallgatást

- Neve?

- Kiss Julianna.

- Életkora?

- 37 év.

- Foglalkozása?

- Tanítónő.

Az altiszt elvigyorodik örömeiben, majd megszólal

- Nagyszerű, erre vártam egész életemben. Most leül, és százszor..., nem, ötszázszor leírja: "Ha piros a lámpa, az útkereszteződésnél áthajtani TILOS

Érdekességek innen - onnan...

(felelősséget nem vállalunk igaz voltukért)

Az alma a rózsák családjába tartozik.

Az Apollo-11 holdkompja landolásakor már csak 20 másodpercre elegendő üzemanyaggal rendelkezett.

Az eddigi leghosszabb, emberi testben talált bélféreg 33 méter hosszú volt.

Az első autós, kiadó ablakkal rendelkező étterem egy McDonald's volt, az Arizona államban található Sierra Vista-ban. Az étterem azért csinált ilyen kiadó ablakot, hogy a közeli katonai támaszponton állomásozó katonákat is el tudják látni élelemmel, akiknek egyenruhában tilos volt bármilyen boltba belépniük.

Az ember nem képes nyitott szemmel tüsszenteni. Tüszentés közben az ember szíve egy millisekundum időre megáll.

Az emberi hajszál 3 kg- súlyt bír el.

Az ollót Leonardo da Vinci találta fel.

Az ostorcsattanás igazából egy miniatűr hangrobbanás: a bojt átlépi a hangsebességet.

Az ujjlenyomathoz hasonlóan a nyelv rajzolata is teljesen egyedi.

Az USA államok közötti autópályáit úgy építették, hogy minden 5 mérföld útból legalább 1 mérföld egyenes legyen. Ezek az egyenes útszakaszok repülőgép leszállópályaként használhatók háború vagy egyéb vészhelyzet esetén.

Boleyn Annának, VIII. Henrik második feleségének az egyik kezén hat ujja volt. Egész életében kesztyűt viselt, hogy leplezze testi deformitását.

Csak a rovarok rendelkeznek igazi szárnyakkal. A többi repülő állatfaj (denevérek, madarak) szárnyai igazából módosult lábak.

Egy ember éjszakánként átlagosan ötször álmodik. Minden ilyen álomrészlet hosszabb az előzőnél, az első időtartama mintegy 10 perc, az utolsóé pedig 45 perc.

Az ember hamarabb elpusztul a teljes alváshiánytól, mint az éhségtől. 10 alvás nélküli nap már elég a halálhoz, míg éhezni több hétig is képes egy egészséges személy.

Ha egy ember meghal, a hallását veszti el utoljára. Az első érzékszerv, ami felmondja a szolgálatot, a látás, ezt követi az ízezés, a szaglász és a tapintás.

Julius Caesar, Nagy Sándor és Dosztojevskij egyaránt epilepsziásak voltak.

Kanada az egyetlen olyan olimpiát rendező ország, aki nem nyert aranyérmet a saját olimpiáján.

Limában (Peru) szobrot állítottak Micimackónak.

Mexikónak egyszer 24 órán belül 3 elnöke is volt.

Neil Armstrong bal lábbal lépett a Holdra.

Nemzetiségtől függetlenül a katonák mindenhol a jobb kezükkel tisztelegnek.

Állítólag ez is megtörtént és fel is jegyezték az amerikai haditengerészet egyik rádiózási naplójában:

- Azonnal térjen ki észak felé 15 fokkal.
- Javaslom, hogy ön térjen ki dél felé 15 fokkal.
- Megismétlem, térjen ki észak felé 15 fokkal, máskülönben összeütközünk.
- Én nem tudok kitérni, térjen ki ön 15 fokkal...
- Én az amerikai haditengerészet tisztje, az amerikai flotta egyik hajójának a kapitánya vagyok! Utoljára mondom, térjen ki!
- Én pedig a szolgálatos, a világítótornyban...

Pablo Picasso halva született, a bába ott is hagyta az asztalon. Picasso nagybátyja hozta vissza a kicsit az életbe egy slukk szivarfüst segítségével.

Görögország nemzeti himnusza 158 versszakból áll. Senki nincs az országban, aki kívülről tudná az összeset.

